

NAGY GÁBOR

Elkésett levél

Egyedül méz a szigetekre szánon.
Kitépve lóg a fény-infúzió
a semmibe. Szakálladon a hó
jégcsapokká fagyott. Déruverte ágon

mézcsepp: soha nem tudhat elszakadni.
Vadkan patája hóba döngöli
a csend-jambust. Agyarára döfi,
mint gesztenyét, az éjt. Megvirradni

sosem fog már, nap nem, csak űri szél
pengéje metszi keményre az arcod.
Sátán vetett-e kockát, hogy maradnod

nincs tér, vagy angyalok röpitenek:
nem torpanhatsz meg a fagy tűinél.
Poggyászt mit adhatnék? Csak könnyeket.

1995. szeptember 19.

